

BEROEPSBELANGEN

NOTA VAN WIJZIGING.

In de gelegenheid stellen van hen, die ingevolge de wet van 30 December 1926 (Staatsblad no. 454), geen visum op hun bewijs van vestiging hebben ontvangen, om alsnog van hun praktische bekwaamheid te doen blijken.

De considerans van het wetsontwerp wordt gelezen als volgt:

„Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is, dat zij, die ingevolge de wet van 30 December 1926 (Staatsblad no. 454) een visum op hun bewijs van vestiging hebben verzocht, doch niet ontvangen, en die vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten, alsnog in de gelegenheid worden gesteld van hun praktische bekwaamheden te doen blijken, alsmede dat voormelde wet wordt aangevuld ter bepaling van het strafrechtelijk karakter van het daarbij strafbaar gestelde feit;”.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Het verheugt den ondergeteekende, dat het wetsontwerp, dat zijn ontstaan dankt aan een door de Tweede Kamer uitgesproken wensch, bij verscheidene leden een gunstig onthaal heeft gevonden. De algemeene wensch, dat dit de laatste maal zal zijn, dat de wetgever in deze zaak wordt betrokken, en dat thans zoo spoedig mogelijk een einde kome aan de onrust, die reeds geruimen tijd op dit gebied bestaat, is ook die van den ondergeteekende.

Sommige leden blijken van meening, dat de toelating tot het in het ontwerp bedoelde examen niet moet worden beperkt tot de in den aanhef van artikel 1 genoemde personen, maar zich behoort uit te strekken tot alle tandtechnici, wier visum krachtens de wet van 30 December (Staatsblad no. 454) is doorgehaald. De voorwaarde, dat vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep moet zijn toegepast, zou dan komen te vervallen.

Werd aan dit verlangen voldaan, dan zou het wetsontwerp geheel van strekking veranderen. Doel van de wet van 29 Juni 1925 (*Staatsblad* no. 282) was, alsnog voor een bepaalde groep personen een overgangsrecht te maken, dat de wetgever van 1913 over het hoofd had gezien. Voor hen gold de voorwaarde, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep moesten hebben toegepast. Die voorwaarde is de grondslag van de wet van 1925, van welke uitvoering zoowel de wet van 30 December 1926 (*Staatsblad* no. 454) als dit wetsontwerp een uitvloeisel is. Wordt daarvan afgeweken, dan wordt een geheel nieuw vraagstuk aan de orde gesteld; een van de grieven immers, die aanleiding gegeven hebben tot de wet van 1926, was, dat het visum was gegeven aan personen, die, naar men meende, geenszins vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep hadden toegepast. Hiertoe kan ondergeteekende zich niet bereid verklaren.

Enkele leden zouden bepaald willen zien, dat ook zij, die nimmer een visum ontvingen, alsnog in de gelegenheid worden gesteld te bewijzen, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep uitoefenden, en, als dat bewijs slaagt, aan het examen deel te nemen. Dit zou neerkomen op een uitbreiding van de wet van 1926, welke grondslag was: revisie van de uitvoering van de wet van 1925.

De invoeging van dit nieuwe element komt den ondergeteekende niet gewenscht voor. Hij meent zich te moeten houden aan de lijnen, die door de geschiedenis van de wetten van 1925 en 1926 en het debat in de Kamer zijn getrokken. Bovendien heeft de behandeling van het wetsontwerp, dat de wet van 1925 is geworden, zoo buitengewoon groote belangstelling getrokken en is dat wetsontwerp zóó overvloedig in het publiek besproken, dat het hoogst onwaarschijnlijk, zoo niet ondenkbaar moet heeten, dat een ernstige gegadigde zich niet gemeld zou hebben.

Den leden, die tegen het in het wetsontwerp bedoelde examen bezwaar hadden, moge het feit herinnerd worden, dat, ter voldoening aan den wensch der Kamer, slechts twee mogelijkheden bestonden. De eerste, een nieuwe commissie, was onaannemelijk, omdat voor herhaling van het werk der commissie-Limburg geen enkele aanleiding bestond. De tweede was een examen. Zou men thans met een bewijs van vestiging willen volstaan en het examen overbodig verklaren, dan zou men weder een der grondgedachten van de wet van 1925 aantasten.

Sommige leden drongen er op aan, dat het examen niet uitsluitend

practisch zou zijn. Werd echter ook theoretische kennis geëischt, dan zou worden afgeweken van de wet van 1925, die uitsluitend op de praktijk lette. Bovendien zou een onbillijkheid worden begaan, omdat na veeljarige praktijk theoretische examenkennis zelfs van officieel bevoegden bezwaarlijk meer kon worden gevorderd.

De ondergeteekende stelt zich voor, dat het examen zal loopen over de vakken, die liggen binnen de grenzen der volledige tandprothese. Nadere detaillering daarvan zal worden vastgesteld op advies van de examencommissie.

Of het examen ook in de praktijk van de examinandi zal kunnen worden afgenomen, is een vraag, welker beantwoording de ondergeteekende meent aan de in te stellen examencommissie te moeten overlaten.

Aan de opmerkingen betreffende de considerans wordt bij Nota van Wijziging te gemoet gekomen.

Het Voorloopig Verslag, voor zooveel het tot hertoe beantwoording heeft gevonden, handelt geheel in de lijn van het wetsontwerp en van de door de Kamer aangenomen conclusie over de wijze, waarop de *personen* worden aangewezen, die bevoegd zullen zijn en blijven voor de toepassing der volledige tandprothese overeenkomstig de wet van 29 Juni 1925 (*Staatsblad* no. 282). Het handelt echter in enkele alinea's over de grenzen der *bevoegdheid*.

Eenige leden gevoelden iets voor een regeling, waardoor alle tandtechnici een examen zouden kunnen afleggen, waardoor een bevoegdheid zou kunnen worden verkregen, die vrijwel geheel zou overeenkomen met die der academisch gevormde tandartsen. Deze regeling zou dan staan naast die, welke in het onderhavig ontwerp is vervat.

Eenige leden zouden elk verschil in bevoegdheid tusschen tandheelkundigen en tandartsen geheel willen zien vervallen en aan personen met het tweede visum krachtens de wet van 30 December 1926 (*Staatsblad* no. 454) de volledige bevoegdheid en den titel van tandarts willen zien verleend.

Afgezien daarvan, dat de aldus bepleite voorzieningen langs anderen weg zouden moeten worden verkregen en kwalijk passen in het onderhavig ontwerp, wenschte ondergeteekende het volgende op te merken.

De hier eerst aan het woord zijnde leden wenschen derhalve, dat er voortaan zullen zijn:

a. tandartsen, wier bevoegdheid is omschreven in de wet van 24 Juni 1876 (*Staatsblad* no. 117), § 2;

b. personen, wier bevoegdheid daarmede „vrijwel geheel” zou overeenkomen;

c. tandheelkundigen, bevoegd tot de volledige tandprothese.

De ondergeteekende heeft ernstig bezwaar tegen een zoodanige regeling, waardoor groote verwarring ontstaan moet vanwege de veelvormigheid der bevoegdheden en vanwege de onzekerheid bij het publiek.

Dit bezwaar geldt niet voor een regeling, die aan alle tandheelkundigen met het tweede visum de volledige bevoegdheid en den titel van tandarts zou verleenen. Echter heeft de ondergeteekende tegen zoodanige regeling evenzeer overwegende bedenking.

Het onderhavige wetsontwerp handelt immers slechts over de juiste aanwijzing van personen, zulks in verband met ernstigen twijfel, die gerezen was, eerst of niet aan een te groot, daarna of niet aan een te klein aantal personen de bevoegdheid krachtens de wet van 29 Juni 1925 was verleend; bij het vele, dat daaromtrent in de stukken en tijdens de mondelinge behandeling vóór en na is te berde gebracht, heeft de grens der bevoegdheid nauwelijks een rol gespeeld. Het komt den ondergeteekende zeer ongewenscht voor, in het tegenwoordig stadium een geheel nieuw element te laten optreden in plaats van de materie tot haar eigen proporties beperkt te houden.

Van eenige reden om thans een nieuw element in de zaak te mengen is den ondergeteekende trouwens niet kunnen blijken. Er schijnt daartoe te minder aanleiding te bestaan, omdat tijdens de behandeling van het ontwerp, dat tot de wet van 29 Juni 1925 heeft geleid, zeer bepaald bleek van de bedoeling om een onderscheid te handhaven tusschen de bevoegdheid der tandartsen en die der in het ontwerp bedoelde tandtechnici. De opmerking in het Voorloopig Verslag, dat de tegenwoordige onderscheiding tusschen de bevoegdheden aanleiding gegeven heeft tot meer dan één min of meer vreemde procedure gaat dan ook rechtstreeks in tegen hetgeen door Regeering en Kamer beide gewild is. Overigens schijnt wel uitgesloten, dat de volledige bevoegdheid van tandarts zonder meer zou worden verleend aan de bedoelde tandheelkundigen.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*

J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE.

D. E. N. T. A. EN DE HEER KLEIN.

Wellicht zullen sommige onzer lezers zich herinneren, dat de heer Klein, een der praktiseerende technikers te 's-Gravenhage, aan het adres van D. E. N. T. A. de beschuldiging heeft gericht, dat op dat Instituut extracties en injecties werden verricht door onbevoegden.

Ofschoon dit door de heeren Klinkhamer en Van Hasselt, resp. voorzitter en vice-voorzitter van D. E. N. T. A. zeer nadrukkelijk werd ontkend, heeft de heer Klein in een brochure die beschuldiging herhaald, gestaafd met een notarieele verklaring van de bewuste patiente. D. E. N. T. A. heeft toen een civiele actie tegen den heer Klein ingesteld wegens laster. (Zie T. v. T. Oct. 1927), terwijl Mevr. Kalker—Prins en de assistente Mej. de Jong een klacht bij de Justitie hebben ingediend.

Wij ontvingen thans van den heer Klein een schrijven, bevattende de mededeeling, dat

a. de ingediende klacht er niet toe geleid heeft, dat tegen hem rechtsingang is verleend en

b. dat in de civiele procedure, in twee instanties de eisch van D. E. N. T. A. tot het bekomen van een schadevergoeding is ontzegd met veroordeeling van D. E. N. T. A. in de kosten, aan het slot waarvan hij betoogt „dat het zijn recht is om te verwachten dat vorenstaande mededeeling in een onberispelijken vorm in het eerstvolgende nummer van dit Tijdschrift zal worden opgenomen”.

Naar aanleiding hiervan hebben wij het bewuste Arrest opgevraagd en kunnen bovenstaande mededeeling bevestigen.

Tot goed begrip van deze kwestie moet hier echter worden bijgevoegd, dat de eisch **niet** is ontzegd op grond van het feit, dat de heer Klein **waarheid** zou hebben gesproken, maar in eerste instantie omdat door D. E. N. T. A. het bewijs niet zou zijn aangeboden, **en in beroep**, omdat zelfs al ware het bewijs geleverd, „dan toch van een onrechtmatige daad door geintimeerde tegen D. E. N. T. A. gepleegd geen sprake zou zijn.”!!

Wij willen ons bepalen tot de voor ons alleen van belang zijnde gevolgtrekking, dat de heer Klein het niet alleen klaar heeft gespeeld als onbevoegde (behoudens een enkele veroordeeling) ongestraft jaren lang praktijk te kunnen uitoefenen, maar er nu klaarblijkelijk ook kans toe ziet er rustig op los te kunnen liegen, zonder daarvoor door de Justitie op de vingers te worden getikt.

Blijkbaar weet hij voor dit alles de „onberispelijke vorm” te vinden waarop hij zoozeer gesteld schijnt te zijn.

RED.

EEN BELANGRIJK RECHTERLIJK VONNIS INZAKE DE
TANDARTSENREKENING.

Gelijk bekend heeft de gehuwde vrouw voor alle handelingen den bijstand noodig van haar echtgenoot en is zij niet gerechtigd zelfstandig andere uitgaven te doen dan die de huishouding betreffende. Tot voor kort konden uitgaven voor het onderhoud van het gebit dan ook tot moeilijkheden leiden, indien de echtgenoot onwillig bleek om de ingediende nota te honoreeren. In April van het vorige jaar heeft echter de Arrond.-Rechtbank te Assen een civiele vordering van den tandarts K. tegen den echtgenoot van een zijner patienten toegewezen gekregen op grond o.a. van de overweging, dat uitgaven voor mond- en tandverzorging behooren tot de gewone en dagelijksche uitgaven der huishouding, ten opzichte waarvan de wet vooronderstelt, dat de vrouw de bewilling van haar man heeft gekregen.

Aan de overwegingen van het vonnis ontleenen wij uit No. 11901 van het Weekblad voor het Recht van 15 Dec. j.l. nog het volgende:

De Rechtbank enz.,

„Overwegende dat eischer in opdracht van de echtgenoot van gedaagde en voor diens rekening gedurende 1925 tandheelkundige hulp heeft verleend bestaande uit het vastzetten van een gouden brug en de reparatie van een gebroken goudplaat het nazien en in orde brengen van den geheelen mond, bestaande in: (volgt opsomming, etc.) alles voor de som van f 220; dat gedaagde vele malen in der minne is aangemaand;

Overwegende, dat gedaagde daartegen heeft aangevoerd, dat hij de actie niet ontvankelijk acht, omdat hij voor de opgesomde mondbe-
werking zijn toestemming niet heeft gegeven, noch zijne echtgenoot
machtiging heeft verleend een verbintenis als de onderhavige aan
te gaan;

Overwegende, dat dit middel niet opgaat;

Overwegende, dat men langzamerhand het nut van de zorg voor mond- en tandhygiëne zoo algemeen is gaan inzien, dat uitgaven, welke daarvoor noodig zijn, evenzeer als die voor voeding en kleding, geacht moeten worden te behooren tot die gewone en dagelijkse uitgaven der huishouding, ten opzichte waarvan de wet vooronderstelt, dat de vrouw de bewilliging van haren man heeft verkregen;

Overwegende, dat zulks nog te meer klemt, nu de verleende hulp des gedaagden echtgenootte betreft en de man gehouden is zijne vrouw al hetgeen noodig is, volgens zijn staat en zijn vermogen te verschaffen;

Overwegende, dat gedaagde nog wel heeft beweerd, dat ten deze geen noodzaak bestond en dat de kunstbewerkingen noodeloos kostbaar waren en als luxe beschouwd behooren te worden;

Overwegende dat gedaagde echter nalaat aannemelijk te maken, laat staan ook maar met een enkel woord te stellen, waarom ten deze geen noodzaak bestond, wat, waar mag worden aangenomen, dat in het algemeen niemand buiten noodzaak de hulp van een tandarts inroept, toch zeker op zijn weg lag, terwijl, wat gedaagdes bewering omtrent het noodeloos kostbare en luxueuse der bewerkingen betreft, de Rechtbank bij bestudeering der verstrekte specificatie uit eigen wetenschap is gebleken, dat zulks niet het geval is;

Overwegende, dat het der Rechtbank verder voorkomt, dat een uitgaaf als de onderhavige, welke als regel gedaan wordt voor den duur van meerdere jaren, aan de financieele kracht van gedaagde, die zelf zijn inkomen opgeeft als te bedragen *f* 4000, niet ongeëvenredigd is; enz.

Rechtdoende:

Verklaart eischer ontvankelijk in zijn vordering;

Wijst eischer zijn vordering toe;

Veroordeelt enz.

B.